

Bir Varmış Hiç Yokmuş

— wolf's son · 27 Şubat 2026

Bir resimle başladı bu hikâye;Hayal kadar gerçek, masal kadar hüznü...Bir çift göz ki;Keder bulutlarında boğulmuş,Lakin inadına gülümseyen.Kayboldum hülyanın en derininde,Ağulu bakışların korunda eridim.Kendime bir boşluk,sığınacak bir yer aradım;Gözlerinde yer yoktu...Sözleri vardı...Ruhunda kopan fırtınalara eş şiirleri.Her mısrasın da mağrur bir isyan,İsrafil'in Sûr'undan yankılanan bir sayha...sessiz çığlıklar gizliyorduKor gibi yanan her satırın izinde.Bir nefeslik boşluk,bir "noktalı tamamlama cümlesi" aradım;Sözlerinde yer yoktu...Çok yaralıydı ruhu;Yarası benimkiyle denk, acısı kardeş...Durmadan kanıyordu,Görünmez sargıların o sağır sessizliğinde.Lime lime olmuş gönül defterinde,Sığınacak tek bir sayfa aradım;Yüreğinde yer yoktu...Hiçbir şeyinde yer yoktu bana.Ve sonunda olması gereken oldu;Başlamadan nihayete erdi bu hikâye.Şiirlere konu olacak bir öykü,Yahut dilden dile gezecek bir efsane değildi yaşadığımız...kendi kendime oynadığım evcilik oyunu gibimecnunu leylası ben olduğumtek kişilik bir oyundu..Zira bu hayatta bile,benim aşkıma yer yoktu...Wolfs'son (Mesut Örs)